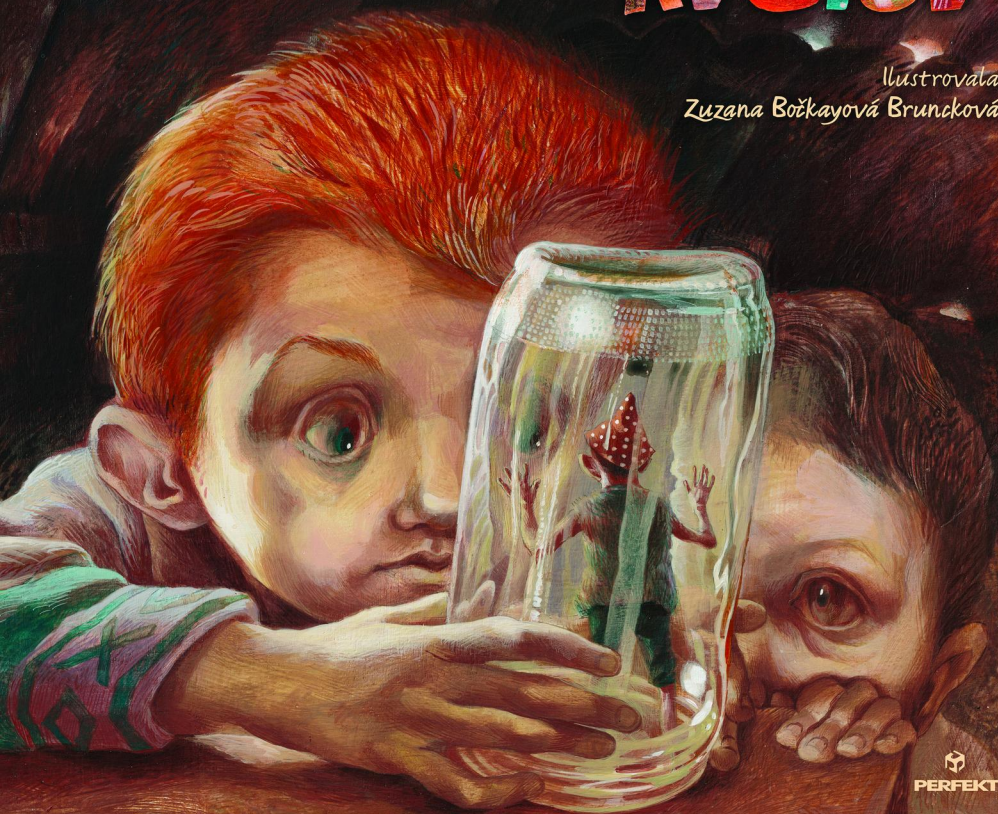

Peter Karpinský

Med z Ladových Kvetů

Ilustrovala
Zuzana Božkayová Bruncková

MeD z ČaDoVých kveToV

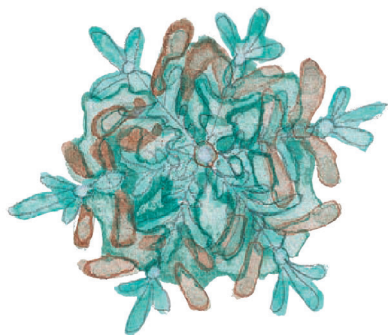

Peter Karpinský

MeD z ĽaDoVých KveToV

Ilustrovala

Zuzana BočKayová Bruncková

Texts © Peter Karpinský

Illustrations © Zuzana Bočková Bruncková

Slovak edition © Perfekt 2019

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

u. fond
na podporu
umenia

Kapitola prvá

Sneží
ako cukor na bábovku,
v nebi asi niekto
plnou dlaňou sladké naberá.

Sneží
a svet je opäť biely
ako nepopísaný list
papieru.

Po zaviatej ceste sa vlieklo červené auto. Šofér by možno aj pridral, pretože šiel iba šesťdesiatkou, ale stále tak husto snežilo, že nebolo vidno ani na meter dopredu. Stierače usilovne kmitali, no veľké vložky v celých chumáčoch znovu a znovu pokrývali predné sklo auta a celú krajinu zahaľovali do bielej tmy.

Muž za volantom riadil veľmi opatrne, bál sa, aby nezišiel z cesty a s celým autom nezapadol niekam do priekopy. S predklonenou hlavou sa pokúšal sledovať okolie, no nevidel takmer nič. Nepomáhali ani zažaté diaľkové svetlá. Najradšej by bol niekde zastal a počkal, kým snehová metelica prejde, ale ak neprestane snežiť, o chvíľu sa začne stmievať a potom sa všetko ešte zhorší. Bol z toho všetkého nervózny a podráždený, o to viac, že za ním v aute sedeli dve deti, dvaja chlapci, Richard a Matúš, ktorí počas celej jazdy do seba štuchali a hádali sa.

Teraz boli výnimočne ticho. Rišo si čosi ťukal do mobilu a Matúš pritláčal tvár na okienko a hľadel do bieleho šera, ktoré ich obklopovalo. Občas dýchol na sklo, a kým bolo ešte zarosené, kreslil naň smutného smajlíka.

„Už tam budeme?“ vzdychol si.

„Už tam budemeee? Už tam budemeee?“ napodobnil ho Richard bez toho, aby zodvihol oči od mobilu.

„Prestaň!“ ohradil sa Matúš.

„Pleeestaň!“ Richard ho opäť napodobnil, vysmievajúc sa z toho, že jeho brat ešte donedávna nevedel povedať „r“. Matúš ho za to silno buchol päťou po stehne.

„Au,“ záúpel Rišo a úder mu vrátil. Matúš ho okamžite uštipol a on mu na oplátku začal brnkať po ušiach a pri každom brnknutí vydával zvuk ako havajská gitara: „Brrrrng.“

„Oco!“ vykrikol Matúš.

„Richard, prestaň!“ Otec sa nahnevane pozrel do spätného zrkadla.

„Ale to krpec si začal...“

„Oco, nech ma nevolá krpec!“

„Obaja prestaňte!“ zavrčal otec. „Celý čas, odkedy sme vyrazili z domu, ste protivní, nemôžem sa kvôli vám sústrediť na riadenie. Chcete, aby sme havarovali?!“

Chvíľu bolo v aute ticho. Richard si opäť čosi ťukal do mobilu a Matúš kreslil na okno nahnevaných smajlíkov.

„Prečo s nami nešla aj mama?“

„Matúško, veď som ti to už vysvetľoval,“ vzdychol si otec a spätným zrkadlom sa opäť pozrel na chlapcov. „Musela zostať v práci. Má službu.“

„Aj cez Vianoce musí mať službu?!“

„Muší ša štalať o chole detičky, vieš, aby neplačkali,“ zašušlal Richard a zaškeril sa na brata.

„Nehovor so mnou ako s malým deckom!“ ohradil sa Matúš.

„A ako mám s tebou rozprávať, keď sa ako decko správaš?! Už *tam budemeee? Pleečo s nami nešla aj maaaa?*“ Richard posmešným hlasom napodobňoval súrodenca.

„Prestaň! Takto vôbec nerozprávam.“

„Pleeestaň! Takto nelozplááavam.“

Na zadnom sedadle sa opäť strhla bitka.

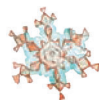
„Dost!“ prerušil ich otec, ktorý už strácal sily stále ich okrikovať, a tak radšej rýchlo zmenil tému: „Uvidíte, že sa vám u deda bude páčiť. Čerstvý vzduch. Príroda. Celý deň sa budeme lyžovať a sánkovať.“

„Vleky sú tam dobré?“ Richard zastavil päšť, ktorou chcel udrieť Matúša do pleca.

„Vieš... Hm...“ odkašľal si otec. „Vleky tam síce nie sú, ale všade okolo dedovej chalupy sú perfektné kopce. Stačí vybehnúť hore...“

„Nie sú tam vleky?!“ Rišo neveriacky zopakoval otcove slová.

Tak o tomto kamarátom asi radšej nenapíše. Väčšina z nich išla na lyžovačku do Álp alebo na dovolenku s rodičmi, len on sa s otcom a krpcom trepe kamsi do nejakej diery, kde nemajú ani len vleky. Radšej dá status, že sa má super, a priloží selfíčko so zdvihnutým palcom. Po zimných prázdninách bude hovoriť, ako bolo u deda bombovo a špicovo.

Pravdu sa nikto nesmie dozvedieť. Do takého zapadákov chodia na dovolenku len úplní chudáci. Radšej mohli zostať doma.

„Šetri si mobil, aby sa ti nevybil,“ upozornil ho otec.

„Veď si ho u deda dobijem.“

„No...“ zatiahol otec.

„Čo no?“

„Dedo v chalupe nemá... elektrinu.“

„Čože?!“ Richard od prekvapenia zabudol zavrieť ústa. „Nemá elektrinu? To akože...?“ Pomaly mu začala dochádzať celá tragédia tejto informácie. „To akože nemá ani telku a ani internet?!“

„Nie.“

„Ale potom na Vianoce neuvidíme žiadne rozprávky,“ zamiešal sa do rozhovoru Matúš.

„Neboj sa, dedo ti nejaké porozpráva. Vieš, koľko ich vie? Napríklad o jamipige a strašivtákokoch, o vílach a škriatkoch...“

„Čo je to jamipiga?“

„Nie čo, ale kto...“

Otec začal čosi vysvetľovať a Richard tuho premýšľal. To predsa nie je možné. Určite si z neho len strieľa. Ako by niekto mohol žiť bez televízora, internetu a električky? Veď také miesto ani nejestvuje. Ešte aj v Afrike majú internet. Všetci tí utečenci, ktorých videl v správach, mali predsa so sebou telefóny.

Neexistuje, žeby u deda nebola električka!

Ale čo ak je to predsa len pravda?! Našťastie mu baterka v mobile vydrží dva dni. Keď bude šetriť... Len raz za čas sa pripojí, aby videl, čo robia ostatní.

„U deda,“ ozval sa otec, akoby si ešte na niečo spomenul, „nie je ani signál.“

„Aký signál?“ nechápal Richard.

„Žiaden. Mobil môžeš odložiť do batoha.“

„Do...“

„Richard povedal, že do...”

„Buď ticho, krpec!” Aby sa mu aspoň trochu uľavilo, štuchol brata lakťom pod rebrá. Matúš okamžite vykrikol: „Mami!”

„Mama s nami nie je!” vmietol mu Rišo do tváre a škodoradostne sa díval, ako sa v bratových očiach objavujú slzy. „Krpec zas reve.”

„Ja nie som krpec!!!” Matúš v bezmocnom hneve začal päšťami búšiť do Richarda.

„Okamžite obaja prestaňte!” zahriakol ich otec. „Lebo prisámvačku kdesi havarujeme!”

„Tak havarujme! Bude to stokrát lepšie ako ísť k dedovi!”

Auto prudko zastavilo. Otec si odopol bezpečnostný pás a otočil sa k chlapcom. „Richard, také veci nevrav ani len zo žartu!” pozrel sa na oboch prísne. „Dedo sa už na vás teší a vy sa zatiaľ správate ako dve rozmazané decká. Jeden reve za mamou a druhého nezaujímá nič len mobil a internet. Hanbite sa!”

„Keď sa tak na nás teší,” ozval sa urazene Rišo, „prečo si ho neprieviezol k nám ako vždy?”

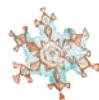
„Lebo tieto Vianoce chcel stráviť doma. Je starý, takáto dlhá cesta nie je preňho,” otec na sekundu zmĺkol. „A okrem toho, veď ste uňho už dávno neboli. Naposledy, keď bol Matúš celkom malý.”

Ako zázrakom prestalo snežiť, obloha sa nachvíľu vyjasnila a pomedzi oblaky prebleskovali slnečné lúče.

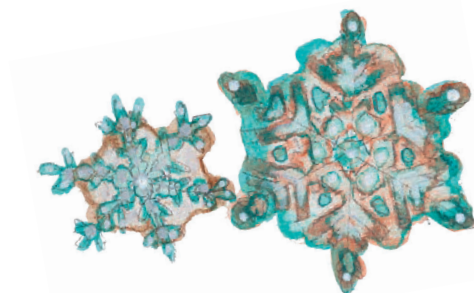
„Pozrite sa, tam za kopcom uvidíme dedovu chalupu,” povedal naťešene otec.

Chlapci však jeho radosť nezdieľali, len si čosi namosúrene zahundrali popod nos. Otec si ich mrmlanie, našťastie, nevšímал, lebo sa ešte

viac sústredil na šoférovanie. Cestu bolo možné rozoznať len podľa toho, že na jej okrajoch rástli stromy. Boli prví, ktorí v ostatnom čase ta-deto šli. Sneh bol absolútne neporušený. Pokrýval všetko ako cukrová poleva. Ihličky svetla, ktoré sa od neho odrážali, bolestivo bodali do očí.

„Najprv snehová metelica a teraz toto. Čudné počasie“, preblesklo hlavou otcovi.

Konečne sa auto horko-ťažko vydriapalo na briežok a všetci traja vo svetle zapadajúceho slnka uvideli pod kopcom učupenú dedinu. Vlastne to ani nebola dedina, len pár drevených domov, ktoré v zasneženej krajine pripomínali roztratené kocky stavebnice. Z komína jednej chalúčky stúpал dym.

„Tu nikto iný nebýva?“ opýtal sa prekvapene Richard.

Otec mykol plecom. „Všetci odišli. Zostal len náš dedo. Aha, tamto je.“

Pred jedným z domčekov zbadali tmavú postavu, ktorá im oboma rukami mávala.

„Už nás čaká. Vravel som, že sa na vás teší.“

O niekoľko minút auto konečne zaparkovalo pred domčekom.

„Bál som sa, že už neprídete, keď tak nasnežilo,“ vítal ich dedo.

Otec vystúpil z auta a podal mu ruku: „Ale, tato, veď sme vám to sľúbili.“

Chlapci tiež otvorili dvere a rovnými nohami skočili do snehu. Bol im až po členky.

